

КЪМЪ СОЦИАЛНАТА ПРАВДА

1. За българина и социалната правда

Социална правда! Ето единъ общочовѣшки идеалъ. Той е по-старъ отъ писаната история на народитѣ и не ще престане никога да зове на борба онѣзи хора, които сж дарени съ обществени добродетели. Стремезътъ къмъ национално обособяване и стремезътъ къмъ социална правда сж двата най-силни потици въ новата история.

Нѣма по-жаденъ народъ за социална правда отъ българския. Ако си зададемъ въпроса за кикво въ сжщностъ сж се борили българитѣ отъ Аспарухъ и до днесъ, ще видимъ, че тѣ сж имали два главни стремеза: да се обединятъ, да направятъ държавата си мощна и да установятъ правда въ своя вжгрешенъ животъ. Тѣзи два основни стремези сж главнитѣ двигатели и на най-новата ни история. Затова отъ Освобождението и до днесъ ние дадохме най-много жертви и проявихме най-голѣмъ героизъмъ въ борбитѣ за постигането тъкмо на целитѣ на тѣзи два стремеза.

Що е социална правда? Въ какво се състои тя? Какъ може да се осжществи тази социална правда? До колко може да се постигне изобщо и въ какво ще се изрази единъ день максималното ѝ постигане?

Ако поискате сведения отъ българскитѣ книжарници, библиотеки и читалища, ще се увѣрите, че българинътъ е търсилъ и търси непрестанно съ наистина необикновена жажда отговоритѣ на тѣзи въпроси. И тъкмо тази негова жажда заедно съ неговата жертвоготовностъ въ социалнитѣ борби сж най-убедителното доказателство за голѣмата социална дарба на българската нация, съ която тя ще стане непременно единъ день най-пригегателната сила на Балканския полуостровъ.

2. За робуването на празни думи

Преди да пристжпимъ къмъ очертаването на социалната правда, нека си дадемъ смѣтка за едно много важно свойство на хората. Казва се дрсклонността на хората да робуватъ на голи думи. Думата е нзистина нѣщо, на което човекъ може неусѣтно да стане робъ. И ако той самъ не си

даде смѣтка за това, или пъкъ, ако този, който говори съ него, не е на ясно върху неговото робуване на нѣкои думи, то всички усилия за взаимно разбиране ще отидатъ напраздно.

Нека вземемъ за примеръ думитѣ република, демокрация и класа.

Републиката е втълпена въ съзнанието на голѣма частъ отъ нашата интелигенция и то още отъ училището, като нѣщо напредничево и свободолюбиво. Древнитѣ гръцки и римски републики се сочатъ като доказателство за това твърдение. Въ сжщностъ, то е лъжлива агитация. Древнитѣ републики сж познавали робството и въ тѣхъчовѣци сж били продавани по-ефтино отколкото млади и здрави магарета...

Сжщата пропаганда е втълпила на мнозина, че демокрацията била трайната форма на управление, а други режими я само прекъсвали за кратко време. И за това твърдение се сочатъ примѣри отъ древна Гърция и отъ Римъ, Тѣзи неистинни сж имали голѣмъ успехъ и широко разпространение, защото болшинството отъ хората не познава историята. Но всѣки добъръ познавачъ на историята знае, че най-характерно за борбитѣ на древна Гърция и Римъ е това, че народътъ е билъ винаги за царската властъ. Защото тя дори и по тактически съображения се е стрѣмяла да послужи на болшинството на народа. При това, царската властъ е трѣбвало да ограничава ламтежитѣ на аристокрацията, която отъ своя страна се е борила винаги срещу царската властъ, за да запази прекаленитѣ си права. Та аристокрацията е била по свое разбиране републиканска. А древнитѣ гръцки и римски републики сж били въ сжщностъ консервативни и олигархични. Това трѣбва да се знае отъ всѣки интелигентенъ човѣкъ.

Ами твърдението, че демокрацията била трайната и вѣчната форма на управление? Нѣма съмнение, че древността не познава демокрацията въ днешния смисълъ на думата. Достатъчно е само да се припомнятъ борбитѣ на древна Гърция откъмъ VII то столѣтие пр. Хр. и да се спомнатъ имената на Солонъ, Пизистратъ, Пизистратиди и Перикълъ. Сжщото е било и въ дрезния Римъ. Древната царска властъ е била въ него съборена, но за най-голѣмо съжаление на народа. Защото аристократичниятъ сенатъ на републиката е правелъ всичко, за да не се издигнатъ народни водачи. Тази република е предвиждала съ законъ временни диктатори освободени отъ всѣкаква отговорностъ. Но и тази „демокрация“ се оказала прекалена и Римъ преминалъ презъ тежки борби за властта, които замѣнили сенаторската аристократична република съ императорската властъ. Имената Маркусъ, Сула, Помпей и Цезаръ напомнятъ ясно тогавашната действителностъ.

Ясно е, че историята, отъ древността до V-ия в. сл. Хр., не познава демокрация, а е признавала робство, продаване на хора, гребане съ весла въ галери, гладиаторство и други подобни нѣща, отъ чийто видъ само днешнитѣ „демократи“ биха принадлежали. Ами нали презъ цѣлото сръдновековие, значи отъ V-и до XV-и вѣкъ, владѣе феодализмътъ. За каква демокрация може да става дума презъ това време? Ами следъ XV-ия вѣкъ английската история съ борбитѣ на Кромвелъ и нататъкъ както и историята на Франция съ Лудвицитѣ XIII, XIV, XV и пр., подъ знака на демокрацията ли минаватъ? Значи отъ античността до Френската революция не може и дума да става за демокрация. Ами отъ Френската революция презъ 1789 год. до „9 термидоръ“ 1794 г., когато падна Робеспьеръ, демокрация ли сжществуваше? Следъ това пъкъ иде епохата на Наполеонъ, подиръ нея следва революцията отъ 1848 год., тогава идва на 2 декемврий 1851 год. превратътъ и възцаряването на Наполеонъ III, подиръ това пъкъ следва войната отъ 1871 год. и установяването на последната френска република. Къде е имало тогава демокрация, отъ древността, та до края на XIX-ти вѣкъ? Нѣкаква капиталистично-полицейско-буржуазна демокрация започва въ Франция отъ тогава и трае до началото на войната. Доколко по това време въ Русия, Германия, Италия, Англия, Испания и другаде е сжществувала демокрацията, може всѣки самъ да си отговори. А демокрацията на следвоенното време, напр., въ Русия, Италия, Германия, Полша, Унгария, Австрия, Испания, Португалия, Америка и пр. е всѣкиму известна.

Това кратко съпоставяне на думитѣ република и демокрация съ действителността е много поучително. Всѣки самъ може да го извърши още по-подробно и колкото по се углубява, толкова по-ясно ще му става, че интернационалистичната пропаганда е облѣкла съ тѣзи думи идеални нѣща и че тя е успѣла да втълпи на мнозина, че тѣзи идеални неща сж наистина сжществували въ миналото. Много и много хора сж приели вече като аксиома и формолата, че демокрацията е „вѣчната и трайната“ форма на държавно управление, а въ сжщностъ и съ свѣщъ да я дирите изъ историята, не ще я намѣрите. За да схванете отъ къде иде тази заблуда, наблюдавайте кой я разпространява и се попитайте тогава, кому служи той и коя е истинската му цель?

Нека сега поостържемъ съ върха на нокъта си понятието класа. Единъ океанъ отъ литература втълпи на болшинството, че човѣчеството не се състояло отъ хора и отъ народи, а се състояло главно отъ класи. Споредъ марксизма, който участвувалъ въ производството съ капиталъ, билъ бур-

жоа, а който участвувалъ съ труда си, билъ пролетарий. Работникътъ, физически или умственъ, участвувалъ съ трудътъ си и билъ пролетарий. Той принадлежалъ къмъ класата на пролетарията. За да не губимъ много време, нека си зададемъ нѣколко въпроси. Киноартиститѣ, които участвуватъ само съ труда си и получаватъ милиони, пролетарий ли сж? Голѣмитѣ скулптори, художници, писатели, лѣкари, адвокати, изобретатели, които учствуватъ съ труда си, пролетарий ли сж? Болшевишкитѣ маршали, дипломати, високи савовници и ягодовци пролетарий ли сж? Ами нашитѣ пребогати социалдемократи пролетарий ли сж? Ами онѣзи истински богати нашенски комунисти пролетарий ли сж? Онѣзи наши селски стопани, които успѣватъ да свържатъ двата края, пролетарий ли сж или буржоа? Ами богато платениятъ марксихески агентъ какъвъ е?

Дори най-учениятъ марксистъ не ще отговори убедително на тѣзи въпроси. Той ще убеди само онзи, който безкритично се прекланя съ страхопочитание предъ дебелитѣ томове съ осукано съдържание.

И асе пакъ думата класа се е набила дотолкова въ главитѣ на нѣкои хора, че дори нѣкои самонабедени „фашисти“, както и други немарксихески водачи, приказватъ, че щѣли да помиряватъ интереситѣ на „класитѣ“.

Ето колко е тъмно и неясно е понятието класа, но думата класа се употребява на лѣво и на дѣсно и мжти главитѣ на хората.

Примеритѣ съ думитѣ република, демокрация и класа сж ясни. Къмъ мжтно мислене, къмъ социална слѣпота, къмъ погрѣшно насочване на енергията и къмъ вреденъ животъ води робуването на думи, задъ които въ главата се мержелѣе нѣкоя втълпена неистина или нѣщо недоразбрано.

Та нека сега, като посѣгаме да си уяснимъ социалната правда, изоставимъ механическата употреба на нѣкоя думи и подиримъ сжшността на нещата. Нека си говоримъ ясно, като честни мжже изправени предъ отговорна задача.

4. Равенство и марксихизъмъ

Социална правда! За нея отдавна вече не може да се говори и пише безъ връзка съ марксихизма. Защото той имаше социаленъ идеалъ равенството. Като носѣха това наистина абсолютно идеално искане, марксихитѣ се присмиваха на искането за социална правда. Отъ появата на комунистическия манифестъ презъ 1848 г. до днесъ се излѣха цѣлѣрѣки отъ марксихеска литература върху всички народи. А всичко въ тази литература се отнася, прѣко или косвено все

до социалната правда. Неудовлетворенитѣ нужди на социално онеправданитѣ хора и идеализмътъ на младежката сж били главнитѣ предпоставки за необикновеното разпространение на марксихеското учение. И то се разпространи тѣй широко и толкова силно натрапи своята терминология и нѣкои свои изфантазирани понятия, че и до днесъ още, когато трѣбва да се обяснява социалната правда, трѣбва предварително да се върши разборъ на нѣкои марксихески твърдения и по такъвъ начинъ да се осигури яснотата на изложението.

Това е сега напълно възможно и твърде интересно. Порано марксихизмътъ гледаше отъ страна и критикуваше много извисоко. Но отъ 1917 год. насамъ вториятъ интернационалъ управлява повечето европейски държави чрезъ тѣхни социалдемократически партии, а комунизмътъ още управлява цѣла Русия. Сега, следъ тѣзи двадесетъ години марксихеска практика при най-разнообразни условия, иде вече редътъ на възродения национализъмъ да критикува, както научно, така и практически, марксихеския свѣтогледъ. Сега марксихизмътъ и възродениятъ национализъмъ се борятъ успоредно за осжществяването на социалния идеалъ и то въ голѣми страни, та имаме възможность да сравняваме дѣлата, които произлизатъ отъ двата свѣтогледа.

При това отъ 1848 год. минаха вече 90 години. Марксихеското учение е вече на деветдесетгодишна възраст. А марксихеската практика е вече двадесетгодишна. Марксихизмътъ като учение е сега деветдесетгодишенъ старецъ, а като работникъ има вече двадесетгодишна дейность. Младъ и свежъ като учение и като работникъ е сега възродениятъ национализъмъ. Това е много интересно. Сега марксихизмътъ е на консервативна позиция. Сега, марксихитѣ въ едни страни и спекулантитѣ въ други страни, пазятъ високитѣ си постове и положения! А ние сме сега въ „революционна ситуация“ и ние носимъ вече знамето на новото време. Затова спекулантитѣ, еврейтѣ и марксихитѣ се борятъ сега срещу насъ тѣй, както порано всички се борѣха срещу марксихитѣ.

Но нека минемъ нататъкъ, като отъ време на време си даваме смѣтка, на какво учеше хората този деветдесетгодишенъ еврейски хомонкулосъ, какъ самъ той корегираше учението си, кждето трѣбваше да борави съ живота, и какво още продължава да учи за износъ въ чужбина.

Осжществяването на социалния идеалъ не би било толкова трудно, ако всички хора се раждаха съ еднакви духовни и физически дарби, ако земното кълбо се населяваше само отъ единъ народъ и ако това човѣчество се развиваше едновременно, както стпански, така и духовно. Дали такъвъ

свѣтъ би могълъ да съществува, на какво би приличалъ той и дали би билъ жизнеспособенъ отъ биологическо гледище, сж други въпроси. Важното сега за насъ е, че свѣтътъ не е такъвъ. Разнитѣ народи живѣятъ всрѣдъ различни условия, тѣ се намиратъ на различни степени на културно развитие, тѣ иматъ различни дарби и заложби, а и отдѣлнитѣ хора всрѣдъ тѣхъ се раждатъ съ нееднакви духовни и физически качества.

Тази действителностъ е била очевидна за нормалнитѣ хора още отъ древността. Но въпреки всичко, Марксъ и неговитѣ последователи положили въ основата на марксистическото учение четири голѣми предпоставки.

Едната е: Хората се раждатъ равни, но условията, всрѣдъ които живѣятъ, ги правятъ различни.

Другата е: Животътъ нѣма духовно начало и духовна страна, а е материалистиченъ, вещественъ, та свѣтътъ е нѣщо като една голѣма бездушна машина.

Третата предпоставка е: Човѣчеството се дѣли главно на две класи, пролетарска и капиталистическа, които ще воюватъ, докато се наложи диктатурата на пролетарята.

Четвъртата предпоставка е: Сегашниятъ материаленъ строежъ трѣбва да се разруши и да се изгради нова пролетарска материална култура.

Отъ първата предпоставка марксизмътъ извлѣче искането за пълно равенство на хората въ всѣка област на живота.

Втората предпоставка потикна марксизма къмъ чисто материалистично обяснение на историята. Той обяснява свѣта само съ нѣща, които се мѣрятъ съ физически и числени мѣрила, като напр., капиталъ, надница, срѣдства за производство, произведения и др., които се мѣрятъ на килограмъ, на литъръ, на часъ, съ пари и пр. Но онова, което не се мѣри ясно, или е духовно, като напр., нация, държава, отечество, религия, семейство, както и чисто духовнитѣ прояви на живота, той не признава и смѣта за буржоазни изобретения за изтезаване на пролетарията. По такъвъ начинъ марксизмътъ пристъпи къмъ дѣлова работа съ едно око и започна практиката безъ стереоскопичностъ, значи, безъ да вижда глѣбината на живота. Ето защо, като сочеше, че свѣтътъ е материаленъ, стигаше до лесното заключение, че за осъществяване на равенството трѣбва да се разпредѣлятъ блага отъ материално естество. Съ това той придаваше на искането си за равенство простота и лесна приложимостъ, стига само да селожи диктатурата на „пролетарията“.

Отъ третата си предпоставка марксизмътъ извлече идеята за интернационалната солидарностъ на работническото

и за интернационалното организиране на човѣчеството. Съ това той усиливаше надеждата за постигането на равенството, защото върующитѣ отъ една страна добиваха илюзията, че ще получаватъ срѣдства и подкрепа отъ цѣлъ свѣтъ.

Отъ четвъртата предпоставка произлѣзе предписването на една начална рушителна фаза на марксистическата революция. Това заключение събуждаше рушителнитѣ инстинкти на на човѣка, които сж по-долни, и затова по-силни отъ строителскитѣ стремежи. Освенъ това, то правеше марксизма още по-лесно разбираемъ, защото, когато нѣкои по-наивенъ запитаха: „какъ, напиримѣръ, ще се разпредѣлятъ материалнитѣ блага, които виждамъ“, можеше лесно да се отклони критичността му съ отговора: „за тѣхъ не мисли, защото тѣ ще бждатъ разрушени и новъ свѣтъ ще разпредѣляме“. Ето какъ мжчноубедимата трезва критичностъ се замѣстваше съ фантазията, която е безгранична и неопредѣлена.

И така марксизмътъ си изработи най-голѣма привлѣкателностъ. Има ли по-идеално нѣщо отъ равенството? Нѣма! Материалистичното обяснение на свѣта мамеше разума съ заблудата, че разпредѣлянето на благата е лесно и възможно, интернационалистичното схващане усиливаше смѣлостта, а предписаната начална рушителна фаза осигуряваше като пътици инстинкта и фантазията.

Като снабди единъ абсолютенъ идеалъ съ крилата на разума, смѣлостта, инстинкта и фантазията, марксизмътъ създаде най-привлекателния миражъ на ангелъ предъ зора на изстрадалото работничество.

Голѣма частъ отъ най-честната и идеалистична интелигенция трѣгна по него, а тя го сочеше съ прѣстъ на маси отъ онаправдани работници и ги поведи съ себе си.

Този нагледъ идеаленъ и борчески походъ на ценни мжже се насочваше изкусно отъ цѣла мрежа користолобиви агенти, които имаха чакалски инстинкти, но братска външностъ.

Този походъ се насочваше срещу нации, държави и духовни ценности, а бѣше въ сжщностъ полезенъ само за единъ човѣшки родъ, за еврейтъ.

Не е случайностъ, дѣто Марксъ и дветѣ трети отъ идеолозитѣ на марксизма сж били евреи. Еврейството е една националностъ и отъ това гледище то носи изравненостъ. Еврейството има развита отъ историята склонностъ да придобива лесно материални блага. То нѣма своя държава и затова чуждитѣ държави сж за него прѣчка, поради което се стреми естествено къмъ интернационално организиране на човѣчеството. То е емиграция и носи известната на социологията емигрантска психика, да гледа на живитѣ нѣща въ жи-

вота на другия народ като на вещи. Затова, въпреки че има свой богат духовен живот, то гледа на останалия свят материалистично. Духовният живот на отделните нации е за него друга пръчка и то се стреми естествено да го изравни. Но тъй като нациите и държавите се опират и на семейството, а се спояват и отъ религиозните си форми, то на еврейския естествен стремеж допада унищожението и на семейните връзки, и на религиозните форми, но, разбира се, не на своите, а на чуждите.

Та нѣма нищо по естествено отъ това, че иначе даровитото за себе си еврейство движеше непрестанно и съ най-големите сили марксистическия изкустителен миражъ надъ цѣлото човѣчество. Поне половината отъ миналите успѣхи на марксизма се дължи на него.

И тъй, следъ края на войната, марксизмътъ трѣбваше да мине отъ критика къмъ дѣло.

Всѣки знае какво направиха социалдемократическиятъ му управления въ Италия, Англия, Австрия, Германия и другаде.

Нека разгледаме сега, макаръ и въ общи черти, какъ се приложи марксизмътъ въ Русия и то отъ най-правовѣрното си разклонение, отъ болшевиизма. И нека си дадемъ сметка, до колко осъществи той главната си целъ, равенството.

Командуванъ отъ евреите Каменевъ, Троцки, Зиновиевъ, Бухаринъ, Литвиновъ, Володарски, Кагановичъ, Средловъ, Стекловъ, Томски, Ягола, Реденсъ, Доичъ, Вихманъ, Белакунъ, Богдановъ, Пиатницки, Лопински, Лагевски, Цведичъ, Маклаковски, Вобровъ, Радекъ и цѣлъ рой още други като тяхъ, той изпълни обещанието си да разруши старото материално устройство. Това е единственото обещание, което марксизмътъ изпълни. Но, когато следъ завършването на рушителната фаза дойде редъ за разпредѣлението на богатата, стана ясно, че само едно нѣщо остана за разпредѣляне. Оставаше само мизерията, но за нейното разпредѣляне между руския народъ нѣмаше нужди отъ усилия, защото тя сама се бѣше вече разпредѣлила. И ако дори въ това отношение разпредѣлянето бѣше справедливо, щѣхме поне да кажемъ, че настъпи равенство въ общата мизерия на всички. Но и това не стана, защото Чеката съ своите ягедовци държеше въ безмълвие и тероръ руския народъ, докато „пролетарските“ бюрократи живѣеха не по-лошо отъ западноевропейските буржоа. Презъ 1921 година Ленинъ не се посвѣни да каже, че 240,000 болшевици могатъ спокойно да поематъ ролята на 133,000 землевладѣлци, които по-рано водѣха Русия. Горки наричаше по това време болшевиизма, „националенъ каламитетъ“. Но теоритикътъ Ленинъ се стресна и взе наистина

големото решение за НЕП, който още тогава превърна болшевиизма на ограниченъ и контролиранъ капитализъмъ. Троцки и всички еврейски водачи се борѣха енергично срещу въвеждането на НЕП-а и искаха абсолютната и перманентна революция. Ленинъ наложи НЕП-а, но куршумътъ, съ който еврейската студентка Дора Капланъ простреля дрсбоветъ му на едно работническо събрание, причини презъ май на 1922 година артериални смущения и неизлечима парализа, отъ които на 21 януарий 1924 година Ленинъ умрѣ. Докато той боледуваше, прашаха аероплани въ Европа да мудожеждатъ прочути лѣкари.

Защо за Ленинъ довеждаха отъ далечни страни лѣкари съ аероплани, а хиляди женици и работници умираха дори безъ фелшерска помощъ? Нали щѣше да има равенство? На този въпросъ болшевиците отговаряха: Защото отъ гениалния Ленинъ всичко зависи, а хилядите, които оставяме безъ помощъ, нѣматъ такова значение. Ами защо тогава мамѣха цѣли 70 години съ идеалното искане за равенство?

Презъ 1924 година,

въ комисарията на външни работи отъ 16 члена, 13 бѣха евреи,	
въ военния комисариятъ	отъ 43 члена, 33 бѣха евреи,
въ финансовия комисариятъ	отъ 44 члена, 30 бѣха евреи,
въ правосѣдния комисариятъ	отъ 21 члена, 21 бѣха евреи, и
въ просвѣтния комисариятъ	отъ 41 члена, 25 бѣха евреи.

Въ сѣщото време 400,000 болшевишки чиновници бюрократи бѣха добре платени и настанени въ удобни квартири, а московското население се тълчеше въ избитѣ, надниците на работниците не се плащаха съ месеци и произведенията отъ първа необходимостъ достигнаха недостъпни цени.

Ето каква е картината на разпредѣлението на богатата и на равенството по онова време.

Следъ 13-ия конгресъ презъ 1924 год. Сталинъ започва чистка, потапя въ кръвъ страната; той е по-хитъръ и по-финъ отъ Троцки, изолира го презъ 1926 год.. Троцки опитва безуспѣшно превратъ презъ 1927 год., но презъ 1928 год. бива изпѣденъ изъ Русия. На 14-ия конгресъ Сталинъ се избира доживотенъ секретаръ на партията, започва създаването на антисемитско течение и обявява презъ 1928 год. петилѣтката. За нея отиватъ 180,000,000 рубли, а официалната руска статистика съобщава въ последствие, че отъ предвиденото презъ 1928 год. е било изпълнено едва половината отъ плана. По колосалния Турксибъ минаватъ само нѣколко бавни влака. Гигантскиятъ язовиръ Днепрострой, построенъ

отъ американски инженеръ, въпрѣки, че нѣма трансформатори; нито кабели, бива пуснатъ въ работа и турбинитѣ му се въртѣли напразно цѣли години, за да не разбератъ работниците въ него, че всички мизеруватъ поради фантастични грѣшки. Въ Нижниновгородъ заводитѣ на Фордъ произвеждатъ автомобили, три четвърти отъ които не се употребяватъ защото въ страната нѣма пѣтища. Гигантътъ Магнитогорскъ съ високи пещи и ковални за желѣзо и стомана е построенъ 2,000 километра далечъ отъ вжглищата и произвежда малко и скѣпа стомана.

Тѣзи невѣроятни на пръвъ погледъ неуспѣхи биватъ признати официално и биватъ изтъкнати и отъ най-прочутия съвремененъ френски историкъ, членъ на френската академия на наукитѣ Jacques Bainville. Затова се обявиха непрекъснати последователни планове, а отъ 1933 година не се приказва вече за тѣхъ. Отъ 1929 год. се обяви единоличното командуване на заводитѣ, което закрепости работниците.

До сега болшевизмътъ призна негласно религията, връща класическото образование, стана антисемитски, въведе стахановщината, която не е нищо друго, освенъ акордна работа, която буржоазнитѣ страни поне на книга, отъ кумова срама, забраниха отдавна.

Това ли е разпредѣлението на срѣдствата за производство и на произведенията? Ами равенството? За него вече никой не говори въ Русия. Сега тамъ говорятъ за грижи за работничеството. Презъ май 1937 г. „Красная Газета“ пише за „Руската борба за северния полюсъ“. И докато италианскитѣ и германскитѣ работници живѣятъ културенъ човѣшки животъ и закусватъ съ банани, отъ рускитѣ работници се иска да се радватъ на новината, че на северния полюсъ се виждали и чайки! Полюсъ бѣше марксизмътъ като учение и увлѣчение и затова сега стигна до нуждата отъ реклами чрезъ залъгалки за северния полюсъ. Интуристътъ, които канеше въ Русия само „обективни“ гости; на които показваше само онова, което му изнасяше, спрѣ презъ 1937 год. всѣкакво приемане на каквито и да е било туристи. Защото се оказва, че дори и тѣзи гости се връщатъ у дома си съ покъртени души отъ страданията и неравенството всрѣдъ великия руски народъ.

Ето картината на двадесетгодишната марксихеска практика.

„Неоснователенъ въ предпоставкитѣ си, ослѣпително логиченъ въ по-нататъшно мислене, невѣренъ въ заключителното разсѣждение, съ орловъ погледъ за разрушителното и слѣпъ за истински строителското—това е образа на марк-

совото учение и характера на неговата ученостъ“. Тази диагноза на Шпанъ, архитектъ на възродения национализъмъ, биде доказана отъ живота. Но въ чужбина деветдесетгодишниятъ еврейски хомонкулосъ не престава да работи. Деветдесетгодишната марксихеска литература пълни още библиотекитѣ. Третиятъ интернационалъ ревизира вече официално становищата си за началната рушителна фаза, за материалистическото начало на живота, за естественото равенство на хората, дори и за интернационалния принципъ, като говори вече за нация, родина и отечество. Но непроницателни и наивни глави поематъ старата и опровергана марксихеска литература, дообъркватъ главитѣ си съ новата износна болшевишка литература за пропаганда и се оставягъ на платени професионални агитатори.

На млади и неопитни националисти тѣ съ гордостъ казватъ: Вижте каква грамадна учена литература имаме ние, а вашата кжде е? И не рѣдко неопитниятъ националистъ остава безмълвенъ и смутенъ. А той би трѣбвало да отговори, че цѣлата останала свѣтловна литература е противомарксихеска, което се доказва отъ факта, че е забранена въ болшевишка Русия. Той би трѣбвало да имъ каже, че книгитѣ не се пишатъ за упражнение на мускулатурата на ржцетѣ, а сж написани за главата на човѣкъ. Иначе Галмудътъ, който изпълва една голѣма стая, би трѣбвало да бжде най-ценната книга. Той би трѣбвало да имъ каже, че марксихеското влияние у насъ не е допуснало съ подмолна забрана превеждането на български езикъ на богатата вече нова социална литература на възродения национализъмъ, но който е ималъ възможностъ да научи чужди езици, черпи свѣтлина отъ нея. Той би могълъ да го насочи и на ценна българска социална литература и да имъ каже, че иде денътъ, въ който хилядитѣ томове марксихески книги, които пълнятъ сега многобройнитѣ наши читалища и библиотеки, ще бждатъ стопени отъ държавна книжна фабрика и добитата нова хартия ще служи за печатъ на нова строителска социална литература и за изящна българска литература съ героично българско съдържание, която ще възпитава иднитѣ поколения.

Има случаи, въ които честно увлѣчениятъ, но заблуденъ марксистъ повтаря машинално безкрайни пермутации отъ старомарксихески и новоболшевишки думи. И ако е попадналъ случайно на идейно неподготвенъ „националистъ“, като напр. на нѣкой „водачъ“ отъ С. М. Н. Л., то господинъ „националистътъ“, като изслуша този потокъ отъ нагледъ учени, а въ сжщностъ празни думи, става безпомощенъ, и или започва

и той да бръщолеви, или пъкъ се сепва. Така сепнатъ човѣкъ напомня следния случай.

Единъ папагалъ се отървалъ отъ своята клетка, хвъркналъ и кацналъ предъ едно дете. Детето посегнало да го хване, но папагалътъ викналъ машинално: „Какво искате!“ Детето се сепнало отъ това и рекло: Извинете, азъ помислихъ, че сте птица!“

Така се обърква всѣки, който се сепва отъ празни думи. Още по лошо става, обаче, когато следъ първото се сепване такива „националисти“ започватъ да бръщолеватъ прости ураджийско-патриотични думи. Съ това тѣ излагатъ себе си и идеята за нацията, отоблъскватъ още повече заблуденитѣ марксисти, а на своитѣ млади и честни последователи даватъ лоша насока. Убедителни всрѣдъ готови родолюбци, тѣ сж безпомощни всрѣдъ марксиститѣ. А когато сж начело на младежки организации, тѣ увреждатъ нацията, защото използватъ идеализма на честни младежи и накрай ги обезвѣряватъ. Такава е участъта на всѣко лекомислие, перчене и хитруване отъ съмнителенъ произходъ. Идеи се побеждаватъ само съ идеи.

Планинитѣ отъ марксистическа литература се вече снижаватъ. Тази литература е демодирана. Нейното съдържание е вече оборено и то отъ Ленинъ, отъ Макдоналдъ, отъ Троцки, отъ дейността на 2-ия интернационалъ и отъ ревизиранитѣ становища на 3-ия интернационалъ. Единъ съвремененъ мжжъ е сега съ нея толкова модеренъ, колкото би била модерна една жена, ако се облѣчеше въ малакофъ. Сравнете сега Комунистическия манифестъ и Капитала на Марксъ съ днешнитѣ становища на 2-ия и 3-ия интернационалъ и особено съ днешното имъ схващане за равенството, както и съ начина, по който сж осъществили следъ 20-годишна дейность това равенство, и ще видите защо марксистическата литература ще отиде въ отдѣлитѣ за историческа документация на библиотекитѣ.

Такъвъ е краятъ на марксистическото искане за равенство.

Ами идеята за интернационалното организиране на човѣчеството? Тя бѣше измислена главно отъ евреитѣ, за да имъ служи като шперцъ да отварятъ вратитѣ на чуждитѣ национални сгради. За осъществяването на социалния идеалъ ли презъ 1931 год. софийското еврейство гласува масово за комуниститѣ? Но краятъ и на този интернационализъмъ настъпи. Сега процъпяватъ свежи национални държави, а въ Русия се събуждатъ за чудо заспали отдавна народи и обособяватъ бързо народното си съзнание.

Ето какъ се приложи и видоизмѣни идеалното марксистическо искане за равенство между хората

4. За социалната правда.

Когато очертаваме социалния си идеалъ, нѣмаме за задача да издигнемъ възможно най-привлѣкателния лозунгъ, а имаме за задача да си поставимъ една ясна и постижима цель. За стрѣвната пропаганда на марксизма и на демокрацията е нуженъ най-идеалниятъ, най-възвишениятъ, макаръ и непостижимъ, лозунгъ. Защото човѣкътъ носи склонността да се увеличи отъ абсолютни идеали. Но такава пропаганда е винаги неискрена, тѣй като между идеалното и действителността има голѣма разлика. Ликвидацията на марксизма, поукитѣ отъ социалнитѣ борби на новото време и повишеното съзнание на здравитѣ хора налагатъ вече честно войнишко поведение на всички, които се чувствуватъ длъжни да изпълнятъ до край дълга си предъ нацията, за която живѣятъ.

Съвременниятъ българинъ не ще позволи вече да се отнасятъ къмъ него тѣй, както се отнасятъ къмъ сицилианскитѣ магарета. Тамъ връзвали на главата на магарето пръчка съ ржкойка сѣно и то, като гледало предъ носа си сѣното, вървѣло все напредъ за да го стигне.

Дори и съ рискъ да оставиме на други преимуществото да печелятъ привърженици съ възвишени и неизпълними обещания, както и съ обещания за лични материални облаги, ние сме решени да говоримъ честно и открито до край, безъ огледъ дали това ще бжде нѣкому недостатъчно или пъкъ ще бжде другиму неприятно.

Българската нация е етническа, духовна, стопанска и политическа цѣлостъ, която има свой животъ и свое предопредѣление. Тя не се дѣли на класи. Къмъ българското работничество спадатъ всички български граждани, които се трудятъ и работятъ за материалното и духовното благосъстояние на нацията.

Извѣнъ българското работничество оставатъ главно три категории хора.

Първата се състои отъ спекулантитѣ, които по най-различни пжтища и подъ най-различни образи ограбватъ труда на българския работникъ и изсмукватъ богатата на нацията.

Втората се състои отъ демагозитѣ, начело съ партизанитѣ, които подмамватъ българското работничество съ политическа и социална лъжа, съ цель да заграбятъ обществени блага и съзнателно или несъзнателно увеличаватъ социалната неправда и рушатъ държавата.

Третата категория сж бездѣлницитѣ, начело съ парши-

вия хайлайфъ, които мародерствуватъ всрѣдъ социалната неправда и рушатъ морала и благосъстоянието на нацията.

Социалната неправда произлиза отъ това, че политическата система дава възможностъ на тѣзи три категории вредители, на спекулантитѣ, на демагозигѣ и бездѣлниците, да ограбватъ частъ отъ труда на работничеството и да изсмукватъ богатата на нацията, като развалятъ и реда въ държавата.

Какви сж въ сжщностъ основнитѣ социални искания на българския работникъ?

Попитайте всѣки истински български работникъ, и той ще ви каже, че иска редовна работа при добри здравни условия и че иска справедливо заплащане на неговия трудъ, за да може да има здравословни жилищни условия, да може да отгледа физически и духовно здраво потомство и да се ползува, макаръ и скромно, отъ придобивкитѣ на националната и на човѣшката култура.

Това сж справедливитѣ основни искания на всѣки истински работникъ. Това показва, че той има ясни и точно опредѣлени искания. Но ще бжде ли той доволенъ, ако получи тѣзи придобивки? Като бѣлъ денъ е ясно, че той ще бжде непременно доволенъ, ако не установи, че нѣкои получаватъ незаслужени изливства. Но ако установи, че нѣкои събиратъ безъ заслуги национални блага, които трупатъ или пилѣятъ, той е длъженъ да поиска да се дадатъ тѣзи блага тамъ, дѣто има лична нужда и нужда за национално строителство.

Никой нѣма основание да твърди, че удовлетвореното до тази степенъ работничество ще бжде недоволено, ако за изключителна дейностъ въ полза на нацията нѣкои труженици въ стопанството или въ духовното строителство получаватъ повече отъ него. Но никой нѣма право да иска отъ работничеството да чезне въ вреда на нацията и да бжде недоволено, когато други злоупотрѣбватъ съ богатата на нацията.

Така схваща всѣки истински работникъ социалния въпросъ. Социалния идеалъ е толкова притегателенъ, че всѣки нормаленъ човѣкъ се стреми къмъ него. Борческитѣ натура се стремятъ да стиватъ къмъ него съ дѣло, а съзерцателнитѣ натура бѣгатъ къмъ него, но главно съ фантазитята си. Такива хора задаватъ по нѣкога интересни и твърде подробни въпроси. Тѣ питатъ напр., какво ще бжде подробното устройство на справедливата национална държава, колко души ще има въ представителното събрание, какъ ще се уреди еди кой си клонъ на стопанството и т. н. Исканъ имъ се да узнаятъ дори, точно кой колко ще получава, въ какви стани ще живѣе и какъ точно ще изглежда всичко. Така, единъ

наивенъ българинъ бѣше потиталъ нѣкога дякона Левски, какъвъ ще стане, когато се освободи България!

Социалниятъ идеалъ не представлява нѣщо като планински връхъ, та като се изкачимъ на него, да свършимъ работата си. Наложатъ ли се споменатитѣ вече основни социални искания на българското работничество, главната целъ ще бжде постигната. Отъ тамъ нататкъ ще се върши непрестанна планомерна работа и то съ мъжество, за да се подобрява непрестанно животътъ на работничеството съответно материалното и културното развитие на нацията.

Но какво трѣбва да се отстрани, за да се постигне главната целъ? Трѣбва да се обезвредятъ и тритѣ категории врагове на българското работничество.

Нека почнемъ отъ спекулантитѣ. Кой е спекулантъ? Спекулантътъ е този банкеръ, който не се задоволява съ припадащото му се право, а чрезъ кредита скубе предприятията и производството. Спекулантътъ е онзи индустриалецъ, който сщетява държавата чрезъ наложени отъ него закони и не заплаща справедливо труда на работниците. Спекулантътъ е онзи търговецъ на едро, който съ машинации налага прекалени цени и поставя въ робство дребната търговия, на която прѣчи дори да се кооперира за общи доставки. Спекулантски гнѣзда сж онѣзи акционерни дружества, които сж образувани съ целъ да използватъ акционерната форма, за да укриватъ капитала и печалбитѣ си и за да избѣгватъ обществената отговорностъ. Спекулантски гнѣзда сж и онѣзи кооперативни предприятия, които задъ напредничава социални форми изсмукватъ хищно национални блага. Спекулантъ съ морала и реда е укривателтъ на данъкъ изобщо, който си присвоява национални блага. Спекулантъ съ държавната властъ е онзи държавенъ служителъ, който отъ лична користъ уврежда и продава интереситѣ на нацията. Спекулантски изцѣло е онзи инородски колониаленъ капиталъ, който се всмуква все повече като хидра въ снагата на българската нация.

Нѣкои питатъ, дали има разлика между българина и чужденеца спекулантъ. Отъ морално гледище, тѣ сж еднакво отвратителни, но отъ стопанско гледище, единиятъ е по-вреденъ.

Нашенецътъ спекулантъ, като натрупва чужди блага, увеличава социалната неправда, но и да изнесе дори приживе частъ отъ капитала си въ чужбина, следъ като умре, капиталътъ му се връща чрезъ наследницитѣ пакъ въ страната. Той смущава кръвосъобщението. Но чужденецътъ спекулантъ не само ограбва национални блага, но за винаги ги изнася въ чужбина. Той обезкръвява като пиявица нацията. Освенъ

това, той е покровителствуванъ отъ дипломатията на страната си, която го пази отъ българскитѣ закони, а нашенецътъ ще получи лесно и веднага юларъ, шомъ нацията наложи редъ въ държавата си. Та има разлика: Затова инородци спекуланти отраснали въ България ставатъ чужди поданици. Иначе, не ще и дума, че както българи работятъ въ чужбина, така и чужденци ще работятъ въ България. Но само въз основа на справедлива взаимностъ.

Ето тази очертана на кратко хидра на спекулата трѣбва да бѣде отстранена отъ младото и здраво гѣло на България. И тогава ще бликнатъ блага къмъ работничеството и къмъ държавата. Колкото и да изглеждатъ силни спекулата и паритѣ, колкото и да се перчатъ съ силата имъ тѣзи, които увреждатъ нацията съ тѣхъ, все пакъ тѣ съсемъ не сж непобедими. Защото отъ всички сили най силна е социалната, политическата сила. Шомъ я изградимъ, тя ще свие врата имъ и ще вкара всички въ българския пѣтъ.

Демагозитѣ, втората категория врагове на българското работничество сж въ сѣюзъ съ първата категория. Чрезъ партии и партизанство демагозитѣ се стремятъ да грабнатъ властта и съ чужда пита поменъ да правятъ. Тѣ грѣбятъ държавни срдства, обѣркватъ държавата и предаватъ националнитѣ блага на колониалния капиталъ и на нашенската спекула. Затова тѣ се подържатъ взаимно. Всички партийни щабове се кредитиратъ отъ спекулантски групи.

Бездѣлницитѣ, начело съ пършивия хайлайфъ, които рушатъ морала всрдъ българитѣ, произлизатъ главно отъ спекулантитѣ и отъ демагозитѣ и служатъ пакъ на тѣхъ. Но политическата сила, царцата на всички сили, ще срине и тѣхъ и ще ги прати на принудителна работа, за да имъ даде възможностъ да изкупятъ грѣховетѣ си и да взематъ участие въ националното строителство.

5. Национализъмъ и социална правда.

Има българи, които оставатъ изненадани, когато усѣтятъ, че борбата за социална правда е поета вече отъ кривитѣ ржце на физически работници и то не за своя угода, а за възвисяването на българската национална мощъ. Тѣзи изненадани българи не усѣщатъ, че сж повлияни отъ марксихеския свѣтогледъ и недоумѣватъ предъ нашия лозунгъ: социално налѣво, национално напредъ! Тѣ питатъ понѣкога за произхода на това съчетание на стремежи. Нѣкои заблудени интернационалисти питатъ дори, какво общо има национализъмътъ съ социалната правда?

Марксихеската, болшевишката и изобщо интернационалистическата пропаганда се е стрѣмела винаги да втѣлпи на своитѣ привѣрженици нѣколко твърдения и нѣколко отговора и то въ видъ на кратко изразени формули. По такъвъ начинъ последователитѣ ѝ биватъ снабдени съ клишета за твърдения и отговори, които сж много полезни, както за обѣркване на наивни слушатели, така и за излизане отъ трудни положения.

Разговорътъ за национализъма, съ единъ така наученъ марксистъ, започна по следния начинъ:

— И ти ли си фашистки бандитъ!

— Ти си еврейски аргатинъ!

— Защо ме оскърбявашъ?

— Ами азъ бандитъ ли съмъ, че ме оскърбявашъ?

— Но и ти ме оскърби.

— Оскърбихъ те и азъ, за да разберешъ колко лошо действува оскърблението. А азъ имамъ основание да наричамъ марксиститѣ и интернационалиститѣ еврейски аргати, докато ти нѣмашъ основание да ме наричашъ бандитъ. Помисли малко!

— Но ти наново започвашъ съ оскърбления!

— Видѣ ли сега, че не биваше да започвашъ пръвъ съ вашето клише „фашиски бандитъ“!

Ако искашъ сега да преказваме, остави заученитѣ клишета и нека разговаряме разумно и логично. Ако бѣше платенъ агентъ, нѣмаше и да те поздравлявамъ, но азъ смѣтамъ, че си заблуденъ и затова съмъ готовъ да разговарямъ.

И разговора започна свѣсно.

Въ сжщностъ нѣма нищо поестествено отъ това, че истинскиятъ националистъ е отъ всички най-устременъ къмъ налагането на социална правда всрдъ българитѣ, защото той знае, че безъ това условие нацията не може да развие всичкитѣ си сили.

Налагането на социална правда, която ще създаде споменатитѣ вече добри условия за всички българи, ще има побдоносни послѣствия.

Ще се увеличи раждаемостъта, а смъртностъта ще се намали, отъ ксего нацията ще нарастѣ бързо. Ако българитѣ нарастваха числено два пѣти по-бързо, отколкото съперницитѣ имъ, то България би добила условия за надмощие само въ две-три десетолѣтия.

Добритѣ условия ще подобрятъ, освенъ това, здравословното състояние и работоспособностъта на българина, както въ мирната му дейностъ, така и на война.

Тѣ ще отстранятъ излишнитѣ страдания отъ различно естество, причинени отъ неправдата и лошитѣ условия, а по такъвъ начинъ ще разрастне довѣрие и солидарностъ всрдъ

всички българи.

Справедливият редъ и добритъ условия ще позволят да се развиятъ, откриятъ и използватъ дарбитъ на подраствашитъ поколения на цялата българска нация и ще увеличатъ нейната обща жизнеспособностъ.

Тъзи условия ще очистятъ пътя за пълното развитие на всички талантиливи българи въ областта на изкуствата и на науката и ще осигурятъ развитието и творчеството на онъзи национални гении, които нацията ще роди въ бъдаще извъндрата си.

Ратникътъ за напредъка на българщината е дълбоко убеденъ, че само социалната правда може да разкрили цялата сила и всичкитъ дарования на българската нация. Затова той отъ всички най-много се стреми-къмъ нейното налагане въ срѣдъ българитъ.

Та интернационалиститъ не бива да се приструватъ, че се чудятъ, задето борбата за социална правда е поведена съ такава жертвоготовностъ отъ истинскитъ националисти.

Напротивъ, ние трѣбва да се чудимъ, че изстрадали и zlepоставени българи вѣрватъ още на интернационалисти, които се чувствуватъ по-солидарни ту съ Чангъ Кай-Шекъ, ту съ евреи, ту съ Ларго Кабалеро, отколкото съ нуждитъ на българската нация, отъ която сж произлѣли и въ срѣдъ чиито страдания тѣ живѣятъ.

Но ние сваляме вече маската на мнимитъ интернационални доброжелатели.

6. Интернационализмътъ и националниятъ идеалъ

Тъзи доброжелатели, като проповѣдватъ своя фаталенъ интернационализъмъ, се осмѣляватъ да отричатъ значението на нацията като действителностъ и като единствена основа за човѣшкия напредъкъ. И, макаръ, че болшевизмътъ говори официално за народи, отечество и родина и се принуди да отсжи до формолата: „С. С. С. Р. е отечество на всички народи“, нашитъ маркисически пораженци не преставатъ още да пѣятъ старата си демодирана вече пѣсенъ. Като всѣка шлагерна музика, и тѣхната пѣсенъ остарѣ и омръзна. Но пѣнето ѝ се богато плаща и затова тя не спира. А тъй като все още има хора безъ вкусъ, която я слушатъ, трѣбва още единъ пътъ да имъ очертаемъ и посичимъ истината.

Нашиятъ идеалъ е максималното съвършенство на българската нация и на българската държава. Той е върховната целъ на нашата воля.

Обезличителниятъ интернационализъмъ, като се бори противъ идеята за националното съществуване изобщо, воюва и срещу нашия идеалъ.

Нацията, която представя човѣшка общностъ, свързана, както по произходъ, традиция, езикъ и обща сждба, така и чрезъ общъ националенъ духъ, представя за интернационализма нѣщо незначително, чиито контури и форми трѣбва да бждатъ затрити.

Националната държава, която изразява жизненитъ тенденции на нацията и чието съществуване е мѣрдавно условие за нейното усъвършенствуване, представя за интернационализма омразна прѣчка, която той цели да обезличи.

Нѣма съмнение, че британизмътъ и Британия, френщината и Франция, както германизмътъ и Германия надрастватъ незасегнати отстѣпващия вече интернационализъмъ, но още по вѣрно е, че нации като българската, които сж пострадали вече отъ него, могатъ да пострадатъ още по-тешко въ отстѣпателнитъ му стражение. И то не само защото сж незакрепнали и не толкова голѣми, но и защото последнитъ ожесточени пристѣпи на интернационализма ги сварватъ въ време на борба, както въ стопански затруднения, така и съ нападаелни съседни. Ето защо ние не можемъ да се преспиваме съ надеждата, че Западна Европа ще отърве и насъ отъ обезличителната напаса, а, като сме отъ всички най-зле застрашени, ще продѣлимъ още по-неуморно и по-твърдо да бранимъ българщината и България.

Интернационализмътъ става най-нападаеленъ, щомъ усѣти да се работи за национално възпитание. Кждето е-властенъ, той е безпощаденъ къмъ носителитъ на националната идея, а кждето не е властенъ, той използва всички срѣдства на диалектиката, за да доказва правотата на твърденията си и за да показва, че противницитъ му сж корисни или, най-малко, изостанали и некултурни.

Представителитъ му сж готови всѣки моментъ да запотарятъ, напр., че нѣмало чисти нации, че германцитъ нѣмали общъ произходъ, че френцитъ не били чисти отъ расово гледище, че българитъ били смѣсица и пр. и пр., отъ което излизало, че идеята за национално съществуване била извън основа фалшива и, че следователно, ако възпитанието на новитъ поколения се нагласило на интернационална основа, човѣчеството щѣло да се насочи къмъ по-вишъ идеалъ и къмъ по-голѣми постижения.

Съ това тѣ искатъ да убедятъ, че идеята за национално съществуване и организиране на човѣчеството би имала известно право на съществуване, само ако нациитъ биха били идиално чисти отъ генетическо гледище, но тъй като това не било така, то и самата въпросна идея била безпредметна. Твърдение, което може да бжде резултатъ или на незнание,

или на користь и фанатизъмъ.

Нациятѣ сж биологично предостатъчно обособени. До статъчно е да се помисли, напр., за италиянци, германци, унгарци, българи и пр., за да възникнатъ въ мигъ характернитѣ имъ особености и различия. Достатъчно е да видя човѣкъ по една войскова часть отъ тѣзи нации, за да остане удивенъ отъ тѣлесната имъ разлика. Достатъчно е да се сравнятъ постиженията на сжщитѣ нации въ областа на науката и изкуствата, за да станатъ веднага ясни интелектуалнитѣ имъ особености. А ако се сравнятъ темпераментътъ и социалнитѣ имъ заложби, ще изпъкнатъ други не по малко важни характерни особености.

Безспоренъ и дори очевиденъ фактъ е, че нациитѣ иматъ ясно очертани характерни особености и различна склонность за усъвършенствуване въ една или друга посока и че максималнитѣ културни постижения на отдѣлни нации се намиратъ въ различни области на човѣшкото творчество. Всѣкому е известно, напр., че италиянитѣ се отличаватъ съ особени дарби въ областта на изкуствата, че френцитѣ сж интелектуално и социално финъ народъ, че нѣмцитѣ се отличаватъ съ интелектуална дълбочина и организаторски талантъ и т. н. и т. н.

Чистокръвниятъ английски конь дава максимални постижения въ бързина, тешкиятъ белгийски конь — въ бавно теглене на толѣми тежести, а планинскитѣ коне — въ непретенциозность и екилибристична сила. Тези три раси, отавдени едностранчиво и тренирани всѣка споредъ особеноститѣ ѝ, даватъ заедно максималнитѣ постижения на вида конь. Но ако ги смѣсватъ, ще произлѣзе единъ срѣденъ и въ всѣко отношение полугоденъ типъ. Ако дори, безъ да ги смѣсватъ, ги поставятъ само при еднакви условия на трениране, тѣ нѣма да дадатъ онѣзи максимални постижения, за които сж надарени. При това, въ случая се отнася само за физически постижения, а какво остава за човѣка, който се проявява, освенъ физически, но още и интелектуално и изобщо духовно.

Смисълътъ на историята се състои въ прогресивното усъвършенствуване постиженията на човѣчеството, а тѣ се състоятъ отъ максималнитѣ постиженията на отдѣлнитѣ нации. Ако нѣкоя сила смѣсеше италиянци, френци, германци, унгарци и пр., щѣше непременно да произлѣзе нѣщо срѣдно и безъ изключителни дарби. Биологически примѣри за противното и то съ изключения, нѣматъ тукъ мѣсто, защото въ случая трѣбва да се мисли статистически, като се има предвидъ срѣдното равнище. Ако споменатитѣ нации се поставятъ при еднообразни условия на възпитание и образование,

безъ да се държи смѣтка за тѣхнитѣ особености, то мѣма съмнение, че тѣ не ще развиятъ до край онѣзи способности, съ които сж надарени. Националниятъ принципъ на сжществуване е най-целесъобразенъ за прогреса на общочовѣшката култура, защото националната държава, която изразява жизненитѣ стремежи на нацията, представя онази организационна съвокупность, която осигурява най-добре усъвършенствуването на тази нация съ огледъ на нейнитѣ характерни особености.

Националниятъ принципъ на сжществуване нѣма нищо общо съ междудържавното хищничество. Ако всѣка нация усъвършенствува себе си и, като се урежда справедливо отвътре, не вреди на другитѣ нации вънъ, човѣчеството би напредвало безупречно къмъ максималното си възможно съвършенство. „Утопия!“ — биха могли да отвърнатъ интернационалиститѣ. Утопия, но до колкото е утопия, всѣки идеалъ, който изхожда отъ емпиричната действителность. А не е ли истинска утопия идеята за интернационално организиране на човѣчеството, която не държи смѣтка нито за биологични, нито за духовни фактори и иска да свири на руски боршъ китайци, англичани, руси, германци, италиянци и пр.? Водачитѣ на интернационализъма, доколкото не сж забудени, спекулиратъ съ мжката на социално подтиснатитѣ хора, като правятъ кариера съ идеи така, както хищни капиталисти спекулиратъ съ сжщитѣ подтиснати, като правятъ кариера съ паритѣ, които притежаватъ.

Интернационално възпитание на младежта искатъ онѣзи. Фактъ е, че едни сж се родили германци, други италиянци, трети българи и т. н. Тогава, щомъ смисълътъ на историята се състои въ прогресивно усъвършенствуване на постиженията на човѣчеството и щомъ като отдѣлнитѣ нации носятъ различни заложби за усъвършенствуване въ една или друга посока, то явно е, че германецътъ може да стане по-сигурно и по-лесно на по-вишъ човѣкъ, само чрезъ такова възпитание, което подхожда на националната му особеность, а италиянецътъ и българинътъ, чрезъ възпитание, които подхождатъ на тѣхнитѣ особености. Всѣка нация е оградена въ възможноститѣ си да се усъвършенствува съ граници отъ наследственитѣ си качества. Вънъ отъ тѣхъ тя не може да излѣзе.

Обезличителниятъ интернационализъмъ би могълъ да възрази, че природата трѣбва да бжде превъзможната и че човѣшкиятъ духъ трѣбва да бжде освободенъ отъ биологичната си обвързаность. Ето утопии, които сж подвели и подвждатъ непроницателни хора и общества да започнатъ борба съ призраци.

Малцина съзнават, че притегателната сила на интернационализъма се държи главно на привидната абсолютност на неговия идеал, който, обаче, може да привлича или не-проницателни, или измъчени хора. Младостта е особено склонна да се стреми към по-отвлъчени, отколкото към към по-близки идеали.

Идеалът е самъ за себе си празна форма, докато не се изпълни съ трайни конкретни постижения. Човъшкитъ идеали сж толкова основателни, доколкото сж изразъ на жизнени стремежи и доколкото отговарят на действителнитъ възможности. И, тъй като възпитанието цели да създаде хора, които да превръщат идеала въ конкретна действителност, то нѣма съмнение, че може истенски и полезно да се възпитава не съ отвлъчени и привидни, а съ ясни и основателни идеали. Само тѣ водятъ къмъ трайни постижения и къмъ активностъ.

Материалътъ съ който възпитателната система има да борави, е специфиченъ, притежава свои особености и естествено е; че този материалъ се поддава само на съответно за за него усвършенствуване и то не по чужди, а по свои образци и идеали.

За осъществяването на идеалитъ трѣбва да се работи, а това може да стане само, когато се работи за усвършенствуване на хората съ огледъ на природнитъ имъ особености, т. е. чрезъ национално възпитание. Нѣма съмнение че има една система, която е по-подходяща за усвършенствуване на българина, отколкото на гърка. Къмъ национално възпитание се стремимъ ние, като се боримъ срещу привидния идеализъмъ на обезличителния интернационализъмъ.

Ако живѣехме въ Гетевия Ваймаръ, можехме спокойно да изчакаме, докато заблуденитъ млади интернационалисти еволюиратъ и следъ години се приобщатъ къмъ стремежитъ на нацията. Сега, обаче, опасността за българската нация е преголѣма и нѣма нито денъ за губене. Затова ще се боримъ безпоощадно съ карьеристичнитъ нашенски водачи на интернационализъма.

Историята е погребала не малко нации и държави. Имало е ненационални държави и нации безъ държави, както и нации съ свои държави. Държави сж давали полетъ на нации и нации сж умрели подъ развалинитъ на държавитъ си. Нѣкога можщи нации сж днесъ само исторически имена, а други въ миналото незначителни нации владѣятъ днесъ свѣта. Тѣзи промѣни будятъ въпроси, надъ които трѣбва да мислимъ, а отъ тѣхнитъ отговори трѣбва да вадимъ поука и по-тикъ за неуморна дейностъ.

Ние сме даровита и мъжествена нация, която има нужда отъ силна държавна и отъ свой стилъ на усвършенствуване, чрезъ който да издигаме себе си, та да допренесемъ и на човѣчеството. За националното си съзнание и за държавата си нѣма нищо да пожалимъ!

7. Българския пътъ къмъ социалната правда.

Това, което марксиститъ наричатъ буржоазия, е наистина много подло нѣщо. То се радва на богатата на националната държава, а нѣма борчески духъ да я пази.

То се бои отъ вътрешнитъ рушители и имъ отстъпва постоянно. Отъ държавата укрива данъцитъ си, а на корумпирани данъчни чиновници плаща отъ страхъ. То увеличава социалната неправда, но щомъ марксистически водачи го заплашватъ съ бунтъ, то или плаща чиновници да се борятъ жестоко съ тѣхъ, или имъ отстъпва национални интереси. То бива измуквано отъ еврейтъ, но като го е страхъ отъ тѣхъ, скритомъ насѣква срещу имъ, а за да не остане назадъ, подражава на тѣхното секуланство. То се хвали, че пази националното, а подражава на всичко чуждестранно и го насажда всрѣдъ нацията.

Но то се бори и отъ външнитъ рушители на българщината. То се ползува отъ националната държава, а оставя отъ страхъ чужди легации да подриватъ тази държава въ самата ѝ столица. То си приписва минали победи на нацията и държавата, но при междудържавни спорове и натиски винаги отстъпва национални ценности. Намѣсто да изпълнява социалния и националния си дългъ, то повтаря непрестанно думи, като напр., правосъдие, спокойно развитие, международно сътрудничество, миръ, благоразумие и други маски на своята подлостъ.

Така това подло нѣщо, което нѣкой наричатъ буржуазия, се мъчи да използва всичко съществуващо, но е страховливо и само отъ страхъ предъ борбата, отстъпва всѣко национално благо, както на вътрешни, тъй и на външни врагове.

И тъй като постоянната отстъпчивостъ е най-доброто сръдство да накарашъ противника да иска все повече и повече, то настървява само противницитъ на България и оставя да я рѣжатъ постепенно на парчета.

До сега марксизъмътъ и интернационализъмътъ използваха неговата инертностъ и неговата страховливостъ, но отъ сега нататъкъ възродениятъ национализъмъ ще превива вратата му.

То отива въ подлостта си до тамъ, че се опитва да обяснява болшеvizъма съ „сифилиса“ на Ленинъ и съ разни

измислени случайности. Защото нѣма доблестѣта да признае собствената си вина и че марксихеската напасть падна като наказание отъ Бога върху толкова нации, защото здравитѣ имъ сили не се справиха навреме съ това страховито и подло нѣщо, което нѣкои наричатъ буржоазия

А сега, когато възродениятъ национализъмъ напредва съ жертвоготовностъ да установи най сетне социална правда, нека наивнитѣ не питатъ за подробностити.

Защо марксизъмътъ не успѣ въ единъ океанъ отъ литература, съ 90 години пропаганда и съ 20 години „дѣлова“ работа да установи поѣ своята система, а въ Западна Европа и България превърна парламентарнитѣ марксисти на капиталисти, пъкъ въ Русия се мѣта отъ една на друга политика и днешни спасители стреля утре като предатели? Защото искаше да сгѣне живота въ измислени формоли.

Ако е въпросъ за равенство, то сѣществува, но само въ смъртѣта. Такова равенство възродениятъ национализъмъ обещава на предателитѣ на нацията и на нейнитѣ непоправими социални, духовни и стопански предатели. Такова равенство той обещава на здравитѣ, честнитѣ и отечестволюбивитѣ българи въ правото и задължението имъ да умиратъ въ борбата за напредѣка на българщината.

А колкото се касае до социалната правда, той обещава, че бездѣлници не ще живѣятъ на чуждѣ грѣбѣ, че никой не ще може да спекулира съ национални и държавни блага, че никой не може да ограбва труда на работника, че никой не ще може да използва служебното си положение, нито пъкъ да лѣже държавата и че той ще наказва всѣко духовно, здравно и материално злѣпоставяне на кой и да е българинъ, като лишаване на българската войска отъ единъ войникъ.

Така е сложено въ сѣщностъ, както се очерта и по рано, искането за социалната правда. И то е напълно постижимо въ страни като нашата. За него заслужава да се направятъ всички други жертви. Та когато нѣкой пита, дали съ еволюция, или съ революция трѣбва да се постигне, нека му се каже, че ако пътятъ на еволюцията се окаже задрѣстенъ, ще се мине по пътя на революцията. Но революция национална, безъ начална рушителна фаза; въ полза на нацията и на нейната държава.

Тогавя една мощна и справедлива българска държава ще обгърне цѣлата ни земя и ще дава гордѣ и радостенъ животъ на всички българи, чийто основенъ законъ ще бжде националната солидарностъ.